

**ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ
Α' ΚΛΙΜΑΚΙΟ**

Αρ. Παραπόνου: 143/39/3521

Ενώπιον: ΠΡΟΕΔΡΟΥ: ΞΕΝΙΟΣ Λ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΛΟΣ: ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΖΟΠΠΟΣ
ΜΕΛΟΣ: ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

Μεταξύ:

Α. Μ.

Παραπονούμενη

-και-

Τ. Π.

Εγκαλούμενος

Ημερομηνία: 07/09/2023

**ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΝΣΤΑΣΗ
ΤΟΥ ΕΓΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ**

Α) ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

Βάσει του κατηγορητηρίου της πιο πάνω υπόθεσης, ο εγκαλούμενος δικηγόρος αντιμετωπίζει 2 κατηγορίες οι οποίες αφορούν παράβαση του άρθρου 17(1) του Περί Δικηγόρων Νόμου (Κεφ. 2) και των περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών άρθρα 4 μέχρι 11 και 20 (1). Ειδικότερα:

Πρώτη Κατηγορία

Επονειδίστη ή ασυμβίβαστη διαγωγή προς το επάγγελμα του δικηγόρου κατά παράβαση του άρθρου 17(1) του περί Δικηγόρων Νόμου, Κεφ. 2 όπως τροποποιήθηκε και επέδειξε συμπεριφοράς που αντιβαίνει ή συγκρούεται με τις πρόνοιες των περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών του 2002 (οι «Κανονισμοί») και συγκεκριμένα των άρθρων 4, 5, 6, 7(ii), 8, 9, 10, 11, και 20 (1) των Κανονισμών.

Λεπτομέρειες Πειθαρχικού Παραπτώματος

Εγκαλείστε διότι ενώ είσαστε δικηγόρος εγγεγραμμένος στο Μητρώο των ασκούντων το επάγγελμα δικηγόρων και ασκούσατε δικηγορία, κατά ή περί τα έτη 2017-2018 επιδείξατε διαγωγή ασυμβίβαστη προς το επάγγελμα του δικηγόρου και συγκεκριμένα δεν ανταποκριθήκατε στις υποχρεώσεις σας απέναντι στην Παραπονούμενη αφού δεν την προμηθεύσατε με αντίγραφο του Ειδικού Πληρεξούσιου Εγγράφου ημερομηνίας 06/12/2017 σε γλώσσα την οποία κατανοεί, παρά τις αλληπάλληλες προτροπές της, με αποτέλεσμα να μην αντιληφθεί το τι υπέγραψε.

Δεύτερη Κατηγορία

Επονείδιστη ή ασυμβίβαστη διαγωγή προς το επάγγελμα του δικηγόρου κατά παράβαση του άρθρου 17(1) του περί Δικηγόρων Νόμου, Κεφ. 2 όπως τροποποιήθηκε και επέδειξε συμπεριφοράς που αντιβαίνει ή συγκρούεται με τις πρόνοιες των περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών του 2002 (οι «Κανονισμοί») και συγκεκριμένα των άρθρων 4, 5, 6, 7(ii), 8, 9, 10, 11, και 20 (1) των Κανονισμών.

Λεπτομέρειες Πειθαρχικού Παραπτώματος

Εγκαλείστε διότι ενώ είσαστε δικηγόρος εγγεγραμμένος στο Μητρώο των ασκούντων το επάγγελμα δικηγόρων και ασκούσατε δικηγορία, κατά ή περί τα έτη 2017-2018 επιδείξατε διαγωγή ασυμβίβαστη προς το επάγγελμα του δικηγόρου και συγκεκριμένα υπογράψατε συμφωνία με εργολάβο εκ μέρους της εταιρείας [] Ltd HE [], ιδιοκτησία της Παραπονούμενης, χωρίς την ενημέρωση της και/ή συγκατάθεση της.

Ο Εγκαλούμενος δικηγόρος εμφανίστηκε ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου στις 14/07/2023 για απάντηση στις κατηγορίες που αντιμετωπίζει και υπέβαλε προφορικά προδικαστική ένσταση επί του κατηγορητηρίου η οποία συνοψίζεται ως εξής:

1) Η παρούσα διαδικασία θα πρέπει να ακυρωθεί και/ή το κατηγορητήριο να απορριφθεί καθότι προώθηση της παρούσας πειθαρχικής διαδικασίας αποτελεί κατάχρηση της πειθαρχικής διαδικασίας εφόσον έχει παραβιαστεί το συνταγματικό του δικαίωμα για διάγνωση της όποιας πειθαρχικής ευθύνης του αποδίδεται εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Αποτελεί, συνοπτικά, θέση του εγκαλουμένου ότι τα αδικήματα που του καταλογίζονται, με βάση τις λεπτομέρειες των αδικημάτων, αφορούν αποδιδόμενες ενέργειες που έλαβαν χώρα κατά τα έτη 2017 και 2018. Επομένως καθίσταται έκδηλο το γεγονός ότι υπάρχει καθυστέρηση στην καταχώρηση του παρόντος κατηγορητηρίου σε τέτοιο βαθμό που συνιστά κατάχρηση. (Δυνάμει των άρθρων 43 και 66 του Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφάλαιο 155).

Ο Εγκαλούμενος παρέπεμψε σε σχετική νομολογία των Κυπριακών Δικαστηρίων σε σχέση με το ζήτημα της καθυστέρησης στην προώθηση μίας πειθαρχικής διαδικασίας και κάλεσε το Πειθαρχικό Συμβούλιο όπως απορρίψει την υπόθεση από το στάδιο αυτό.

B) ΝΟΜΙΚΗ ΠΤΥΧΗ

Η πειθαρχική διαδικασία εναντίον δικηγόρου και η ακρόαση της εκάστοτε υπόθεσης ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου, διεξάγεται κατά το δυνατό με τον ίδιο τρόπο όπως η ακρόαση ποινικής υπόθεσης που εκδικάζεται συνοπτικά (**Αναφορικά με το άρθρο 17(4) του Περί Δικηγόρων Νόμου Κεφ. 2 και Αναφορικά με τον Μ.Π. Δικηγόρο, Πειθαρχική Έφεση 2/2010, (2012) 1 ΑΑΔ 2598**).

Αποτελεί βασική αρχή, ότι στις υποθέσεις πειθαρχικής φύσης, θα πρέπει να τηρούνται οι Αρχές της Φυσικής Δικαιοσύνης, όπως προνοούνται στο Σύνταγμα, στον περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμο, Ν. 158(Ι)/1999, καθώς και στο Άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (δικαίωμα διασφάλισης διεξαγωγής Δίκαιης Δίκης).

Το άρθρο 30(2) του Συντάγματος και το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, διασφαλίζουν το δικαίωμα κάθε διωκόμενου προσώπου για διάγνωση της ποινικής του ευθύνης εντός εύλογου χρόνου. Σύμφωνα με την πάγια επί του θέματος Νομολογία, ο «**εύλογος χρόνος**» καθορίζεται από τα περιστατικά της κάθε υπόθεσης.

Το άρθρο 10 του περί Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου του 1999, Ν. 158(Ι)/1999 διαλαμβάνει ότι το διοικητικό όργανο πρέπει να ασκεί την αρμοδιότητά του μέσα σε εύλογο χρόνο, ώστε η απόφασή του να είναι επίκαιρη σε σχέση με τα πραγματικά ή νομικά γεγονότα στα οποία αναφέρεται. Ο καθορισμός του εύλογου χρόνου εξαρτάται από τις εκάστοτε ειδικές συνθήκες. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο δεν είναι διοικητικό όργανο, μπορεί όμως οι πρόνοιες του Νόμου να ισχύσουν κατ' αναλογία ή έστω να κριθούν καθοδηγητικές.

Καταλογίζεται στον εγκαλούμενο δικηγόρο ασυμβίβαστη διαγωγή ως προς το επάγγελμα του δικηγόρου κατά παράβαση του άρθρου 17(1) του Περί Δικηγόρων Νόμου (Κεφάλαιο 2) το οποίο προνοεί τα ακόλουθα:

« Πειθαρχικά αδικήματα και διαδικασία

17.-(1) Αν δικηγόρος καταδικαστεί από οποιοδήποτε δικαστήριο για οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, το οποίο, κατά τη γνώμη του Πειθαρχικού Συμβουλίου ενέχει ηθική αισχροτήτα, ή αν δικηγόρος είναι, κατά τη γνώμη του Πειθαρχικού Συμβουλίου, ένοχος επονείδιστου, δόλιας ή ασυμβίβαστης διαγωγής προς το επάγγελμα ή αν έχει ενεργήσει ή συμπεριφερθεί κατά τρόπο που αντιβαίνει ή συγκρούεται με τις πρόνοιες των περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών, το Πειθαρχικό Συμβούλιο δύναται-

(α) να διατάξει τη διαγραφή του ονόματος του δικηγόρου από το Μητρώο των Δικηγόρων·

(β) να αναστείλει την άδεια άσκησης του δικηγορικού επαγγέλματος του δικηγόρου για τόσο μόνο χρονικό διάστημα, όσον το Πειθαρχικό Συμβούλιο ήθελε θεωρήσει σκόπιμο

(γ) να διατάξει το δικηγόρο να καταβάλει, υπό μορφή προστίμου, οποιοδήποτε ποσό που δεν υπερβαίνει τις είκοσι χιλιάδες ευρώ:

Νοείται ότι οποιοδήποτε ποσό που καταβάλλεται δυνάμει της παραγράφου αυτής κατατίθεται στο Ταμείο του Συμβουλίου του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου και για τους σκοπούς αυτού

(δ) να προειδοποιήσει ή να επιπλήξει το δικηγόρο·

(ε) να εκδώσει διαταγή ως προς την καταβολή των εξόδων της διαδικασίας ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου, όπως ήθελε θεωρήσει σκόπιμο, είτε εναντίον του δικηγόρου που

καταδικάστηκε είτε, σε περίπτωση αθώωσής του, εναντίον του παραπνοουμένου, τα οποία έξοδα υπολογίζονται υπό της Επιτροπής Εξωδικαστηριακής Αμοιβής του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου και εγκρίνονται υπό του Πειθαρχικού Συμβουλίου, στην κλίμακα €10.000,00 έως €50.000,00 των αστικών αγωγών και εισπράττονται από αυτό ως χρηματική ποινή.» (Η υπογράμμιση είναι δική μας).

Περαιτέρω, το άρθρο 17 (2) (δ) προβλέπει τα πιο κάτω σε σχέση με την λήψη άδειας για προώθηση παραπόνου στο Πειθαρχικό Συμβούλιο εναντίον δικηγόρου και ειδικότερα:

« 17 (2) Έναρξη της διαδικασίας για επιβολή οποιασδήποτε από τις ποινές που προνοούνται στο εδάφιο (1) δύναται να γίνει:

(α) από το Πειθαρχικό Συμβούλιο αυτεπάγγελα·

(β) από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας·

(γ) κατόπιν καταγγελίας προς το Πειθαρχικό Συμβούλιο από οποιοδήποτε δικαστήριο ή από το Συμβούλιο του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου ή από Επιτροπή Τοπικού Δικηγορικού Συλλόγου·

(δ) με αίτηση οποιουδήποτε προσώπου που έχει παράπονα από τη διανωγή του δικηγόρου, κατόπιν άδειας του Πειθαρχικού Συμβουλίου.» (Η υπογράμμιση είναι δική μας).

Στην υπόθεση **Δημοκρατίας ν Ηλιαδη** έχει επιβεβαιωθεί η διαχρονική βασική αρχή της νομολογίας ότι τα Δικαστήρια έχουν τη διακριτική ευχέρεια να αναστείλουν ή να απορρίψουν μια υπόθεση όταν αυτή αποτελεί κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. Παραθέτουμε το σχετικό απόσπασμα:

«Αποτελεί αξίωμα του Δικαίου ότι υπέρτατο καθήκον του Δικαστηρίου είναι η προώθηση της Δικαιοσύνης και η παρεμπόδιση πρόκλησης αδικίας. Στο πλαίσιο του προαναφερθέντος καθήκοντος έχει αναγνωρισθεί, με πάγια νομολογία, ότι το Δικαστήριο έχει σύμφυτη εξουσία αναστολής ή απόρριψης υπόθεσης για κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας όταν αυτή απολήγει σε καταπίεση ή δυσμενή επηρεασμό του αντιδίκου. Υπό την προϋπόθεση όμως ότι, επειδή η υπό αναφορά εξουσία συνιστά κατ' εξαίρεση δικαιοδοσία, η άσκηση της πρέπει να γίνεται με περίσκεψη και φειδώ και μόνο στις περιπτώσεις που διαπιστώνεται ότι η συνέχιση της διαδικασίας θα προκαλέσει έκδηλη αδικία στο πρόσωπο που επικαλείται την κατάχρηση, το οποίο έχει και το βάρος απόδειξης της κατάχρησης βάσει του ισοζυγίου των πιθανοτήτων. Σχετική επί του θέματος είναι η απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **Χαραλαμπίδης ν. Κωμοδρόμου (2002) 2 Α.Α.Δ. 522** όπου γίνεται ευρεία επισκόπηση της μέχρι τότε κυπριακής και αγγλικής νομολογίας και η οποία - μαζί με την απόφαση στην υπόθεση **Διευθυντής των Φυλακών ν. Περέλλα (1995) 1 Α.Α.Δ. 217** - θεωρείται σταθμός για το ζήτημα. Σε βαθμό που οι νομολογιακές αρχές που αποκρυσταλλώθηκαν στην εν λόγω απόφαση να επαναλαμβάνονται σε όλες τις μεταγενέστερες αποφάσεις. Όπως στις **Εμπεδοκλής κ.α. (Αρ.3) (2009) 1 Α.Α.Δ. 529**, **Μεταφορές Ν. Γερολέμου Λτδ ν. Αδελφοί Πεκρής (Γενικές Επιχειρήσεις) Λτδ κ.α. (2013) 2 Α.Α.Δ. 591**, **Σπύρου ν. Ξενή, ECLI:CY:AD:2015:B742, Ποιν. Εφ. 223/2014 ημερ. 11.11.2015**, **Κοινοτικό Συμβούλιο Παλαιομετόχου ν. Χριστοφίδης, ECLI:CY:AD:2016:B137, Ποιν. Εφ. 4/2014 ημερ. 3.3.2016**, **Παναγιώτου Λτδ ν. Plyntex Public Ltd κ.α., ECLI:CY:AD:2017:B291, Ποιν. Εφ. 11/2015 ημερ. 11.9.2017** και άλλες.»

Στην απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση με αρ. 1509/2009, Σιακαλλή ν. Υπουργείου Εσωτερικών κ.ά., ημερομηνίας 21 Ιουνίου 2012 (http://www.cylaw.org/cgi-bin/open.pl?file=/apofaseis/aad/meros_4/2012/4-201206-1509_2009.htm), διαβάζουμε τα ακόλουθα αναφορικά με τον παράγοντα «εύλογο χρόνο»:

«Το εύλογο του χρόνου της δικαστικής διαδικασίας τόσο στις ποινικές όσο και μη ποινικές υποθέσεις, εξαρτάται από τα ιδιαίτερα περιστατικά της υπόθεσης. Δεν υπάρχει δογματικά καθορισμένο διάστημα. Παράγοντες που πάντοτε λαμβάνονται υπόψη είναι η πολυπλοκότητα της υπόθεσης, η συμπεριφορά του αιτητή και η συμπεριφορά των αρμοδίων διοικητικών και δικαστικών αρχών. Κανένας ειδικός παράγοντας δεν είναι καθοριστικός. Η ορθή προσέγγιση είναι, η εξέταση πρώτα των παραγόντων ξεχωριστά και μετά να υπολογιστούν οι σωρευτικές τους επιπτώσεις. Μολονότι, ειδικές περιπτώσεις αργοπορίας που βαρύνουν την πολιτεία μπορεί να μη φαίνονται εύλογες, δυνατόν να κριθούν εύλογες, αν οι πιο πάνω παράγοντες προσμετρήσουν. Δεν εφαρμόζεται οποιαδήποτε συγκεκριμένη αρχή αναφορικά με το χρονικό τούτο διάστημα, τουλάχιστον ρητά, όταν υπολογίζεται το εύλογο του χρόνου. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο απλά υπολογίζει το ίδιο το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Όταν δε το κάνει αυτό, πρέπει να έχει υπόψη του ότι το Άρθρο 6 απαιτεί μόνο τέτοια ταχύτητα η οποία θα είναι συμβατή με τον ορθό τρόπο απονομής της Δικαιοσύνης.

Στην υπό εξέταση περίπτωση, η υπέρμετρη καθυστέρηση προκάλεσε την εκκρεμότητα της πειθαρχικής διαδικασίας εναντίον της αιτήτριας και τη συνεπακόλουθη αβεβαιότητα στη διάγνωση τυχόν ευθύνης ενός ανώτερου διευθυντικού στελέχους στη Δημόσια Υπηρεσία για ένα αδικαιολόγητα μεγάλο χρονικό διάστημα το οποίο καταλογίζεται σε αναίτια καθυστέρηση, παραλείψεις και παρατυπίες από την πλευρά της διοίκησης.

Είμαι της άποψης ότι, υπό αυτές τις συνθήκες υπήρξε παραβίαση των συνταγματικών δικαιωμάτων της αιτήτριας και, επομένως, ευσταθεί και αυτός ο λόγος ακύρωσης.» (Η υπογράμμιση είναι δική μας).

Εάν παρήλθε υπέρμετρα μεγάλο χρονικό διάστημα από την έναρξη της διαδικασίας μέχρι και την απόφαση του πειθαρχικού οργάνου για επιβολή ποινής, αυτό δύναται να αποτελέσει λόγο για απαλλαγή από τις κατηγορίες τις οποίες ο πειθαρχικά διωκόμενος αντιμετωπίζει. Σχετική είναι η πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **Αναθεωρητική Έφεση αρ. 47/14, 1. Συμβούλιο Εφέσεων Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης κ.ά. ν. Παναγή κ.ά., ημερομηνίας 25 Φεβρουαρίου 2021** (http://www.cylaw.org/cgi-bin/open.pl?file=/apofaseis/aad/meros_3/2021/3-202102-47-143.htm), όπου λέχθηκαν τα εξής:

«Το πειθαρχικά διωκόμενο άτομο έχει τα ίδια δικαιώματα που κατοχυρώνει το Σύνταγμα σε άτομα που διώκονται ποινικά (**Φιλίππου ν. Πειθαρχικό Συμβούλιο (2000) 1 ΑΑΔ 1839, Μ.Χ. Δικηγόρος (2003) 1 ΑΑΔ 442**). Πέραν τούτου, η πειθαρχική διαδικασία εξομοιούται εν πολλοίς με την ποινική δίκη και σε ό,τι αφορά στις επιπτώσεις της εκκρεμοδικίας της επί της ζωής των κατηγορουμένων.

Το Άρθρο 30.2 του Συντάγματος, ταυτόσημο με το άρθρο 6.1 της ΕΣΔΑ, διασφαλίζει το δικαίωμα ενός κατηγορούμενου για διάγνωση της ποινικής ευθύνης εντός ευλόγου χρόνου. Η παραβίαση του δικαιώματος μπορεί να οδηγήσει, ανάλογα πάντα με τα ιδιαίτερα περιστατικά της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που νομολογιακά έχουν διαμορφωθεί (**Γενικός Εισαγγελέας ν. Καψού (2004) 2 ΑΑΔ 127**), ακόμα και σε ακυρότητα της δίκης, εάν ως εκ της καθυστέρησης προκύπτει

επηρεασμός του δικαιώματος της δίκαιης δίκης (**Ευσταθίου v. Αστυνομίας (1990) 2 AAD 294, Γενικός Εισαγγελέας v. Ευσταθίου (2009) 2 AAD 376**).

Ο προφανής σκοπός του Άρθρου 30.2 είναι η προστασία του κατηγορούμενου από υπερβολικές καθυστερήσεις, εφόσον, μεταξύ άλλων, δεν είναι δυνατόν ένας κατηγορούμενος να τελεί σε μακροχρόνια κατάσταση αβεβαιότητας για τη διάγνωση της ποινικής του ευθύνης, όπως υποδείχθηκε στην **Καμού (ανωτέρω)**. Στην υπόθεση **Α.Η. Δικηγόρος (2004) 1 AAD 254**, με αναφορά σε νομολογία του ΕΔΔΑ τονίστηκε η σημασία της απονομής της δικαιοσύνης χωρίς καθυστέρηση τέτοια που να θέτει σε κίνδυνο την αποτελεσματικότητα και την αξιοπιστία της.

Εν προκειμένω, στο τελικό αυτό στάδιο, δεν υπεισέρχονται βέβαια άλλοι αρνητικοί παράγοντες που συνήθως ακολουθούν την καθυστέρηση σε μια ποινική δίκη, όπως η απώλεια ή ο επηρεασμός της ποιότητας της μαρτυρίας, όμως παραμένει ως αντικειμενικό γεγονός η ιδιαίτερως μακρά καθυστέρηση και η συνεπακόλουθη ιδιαίτερως μακροχρόνια κατάσταση αβεβαιότητας ως στοιχείο που οδηγεί τελικά σε καταπιεστική (oppressive) μεταχείριση του κατηγορούμενου (**Καυκαρής v. Δημοκρατίας (1990) 2 AAD 203**) και ανατροπή της έννοιας της δίκαιης δίκης. Όπως υποδείχθηκε στην **Χαραλαμπίδη v. Αστυνομίας (2004) 2 AAD 330**:

«Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων δεν περιορίζεται στην πολυπλοκότητα της υπόθεσης και στη συμπεριφορά του κατηγορουμένου. Έχει αναφερθεί και σε άλλους παράγοντες. Ένας τέτοιος παράγοντας είναι το τι διακυβεύεται για τον κατηγορούμενο. Ως εκ τούτου χρειάζεται ειδική επιμέλεια σε υποθέσεις που αφορούν την απασχόληση του κατηγορουμένου ...».

Με βάση τα πιο πάνω συνοψίζουμε τις αρχές της Νομολογίας επί του θέματος ως εξής:

1. Στις πειθαρχικές διαδικασίες θα πρέπει να τηρούνται οι βασικές αρχές της φυσικής δικαιοσύνης. Ανάμεσα σε αυτές είναι και η αρχή της ολοκλήρωσης της υπόθεσης μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα.
2. Εάν έχει παρέλθει υπέρμετρα μεγάλο διάστημα από την έναρξη της διαδικασίας μέχρι την απόφαση για επιβολή ποινής, αυτό μπορεί να αποτελέσει λόγο για απαλλαγή του πειθαρχικά διωκόμενου.
3. Υπέρμετρη καθυστέρηση στην εκδίκαση της υπόθεσης μπορεί επίσης να αποτελέσει λόγο για μετριασμό της ποινής.
4. Σε κάθε περίπτωση, η καθυστέρηση για να είναι καθοριστικής σημασίας, θα πρέπει να αποδεικνύεται ότι έχει επηρεάσει δυσμενώς τα δικαιώματα του επηρεαζόμενου. Αυτό συμβαίνει είτε όταν επηρεάζεται π.χ. η μαρτυρία ή η υπεράσπιση του πειθαρχικά διωκόμενου, είτε όταν αιωρείται για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα πάνω από τον πειθαρχικά διωκόμενο η απειλή της καταδίκης (π.χ. υπέρμετρα μεγάλο χρονικό διάστημα από την ολοκλήρωση της υπόθεσης μέχρι την έκδοση απόφασης).
5. Εάν η καθυστέρηση οφείλεται στον επηρεαζόμενο, τότε αυτός δεν μπορεί να την επικαλεστεί.

Γ) ΕΞΕΤΑΣΗ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΝΣΤΑΣΗΣ ΕΓΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ

Η εξέταση του αν μία πειθαρχική υπόθεση συνιστά κατάχρηση των διαδικασιών συναρτάται από τα περιστατικά της. Παράγοντες όπως η πολυπλοκότητα της υπόθεσης, η συμπεριφορά των μερών και η συμπεριφορά του πειθαρχικού οργάνου ή ερευνητικών οργάνων λαμβάνονται υπόψη. Επομένως θα πρέπει να εξετάζεται κατά πόσο συντρέχει ειδικός λόγος για την όποια καθυστέρηση. Υπόψη θα πρέπει επίσης να λαμβάνεται και το διακύβευμα για τον επηρεαζόμενο.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να σημειωθούν χρονολογικά τα γεγονότα της υπόθεσης που οδήγησαν στην καταχώρηση του κατηγορητηρίου:

- 1) Η παραπονούμενη υπέβαλε το παράπονο της προς το Πειθαρχικό Συμβούλιο κατά τον Νοέμβριο του 2018.
- 2) Ο Γενικός Εισαγγελέας ενημέρωσε σχετικά τον εγκαλούμενο για το παράπονο της παραπονουμένης και ο τελευταίος με επιστολή του ημερομηνίας 27/12/2018 παρέθεσε τις θέσεις του επί του παραπόνου.
- 3) Η παραπονούμενη ενημερώθηκε από την γραμματεία του πειθαρχικού Συμβουλίου για την απάντηση του εγκαλουμένου με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ημερομηνίας 04/01/2019.
- 4) Στην βάση των πιο πάνω παραχωρήθηκε άδεια για προώθηση του παραπόνου και ετοιμάστηκε κατηγορητήριο στις 13/01/2023. Η υπόθεση, ένεκα των πολλών υποθέσεων που εκκρεμούσαν για χρόνια και θα έπρεπε να εξεταστούν κατά προτεραιότητα από το παρόν Κλιμάκιο του Πειθαρχικού Συμβουλίου, ορίστηκε για απάντηση στις κατηγορίες την 14/07/2023. Την προαναφερθείσα ημερομηνία ο εγκαλούμενος δικηγόρος υπέβαλε την πιο πάνω αναφερθείσα προδικαστική ένσταση.

Στην **ποινική αίτηση 14/2018, Μονομερής Αίτηση από την L.C.A. DOMIKI LTD**, αναφορικά με τον ποινικής δικονομίας Νόμο Κεφάλαιο 155, άρθρο 43(2), το Ανώτατο Δικαστήριο ανέφερε μεταξύ άλλων τα πιο κάτω σε σχέση με την καθυστέρηση στην καταχώρηση κατηγορητηρίου από ιδιώτη και την άρνηση του πρωτόδικου δικαστή να επιτρέψει την καταχώρηση του:

« Η επιδίωξη της παρούσας αίτησης στοχεύει στην έκδοση διατάγματος από το Ανώτατο Δικαστήριο προς καταχώρηση του ίδιου κατηγορητηρίου. Θα πρέπει να λεχθεί ότι η αίτηση που εισάγεται στο Ανώτατο Δικαστήριο μετά από άρνηση παραχώρησης άδειας καταχώρησης κατηγορητηρίου στο Επαρχιακό Δικαστήριο, δεν έχει την έννοια της εφέσεως. Επομένως το Δικαστήριο, ως Ανώτατο, κρίνει πρωτογενώς και εξ ιδίων του την υπόθεση και τα περιβάλλοντα γεγονότα και δύναται, ανάλογα, να ασκήσει τη δική του ευχέρεια διατάσσοντας την καταχώρηση του κατηγορητηρίου.

Το άρθρο 43 έχει αποτελέσει ερμηνευτικό αντικείμενο τόσο σε συγγράμματα, όσο και σε νομολογία και αναφέρονται τα λεχθέντα στο σύγγραμμα του Γ.Μ. Πική «Ποινική Δικονομία στην Κύπρο», δεύτερη αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 123 και 124, όπου καταγράφεται ότι ευλόγως ένα Δικαστήριο δύναται να αρνηθεί να εγκρίνει κατηγορητήριο αν αυτό είναι στοιχειοθετημένο κατά τρόπο που

παραβιάζει τους κανόνες διατύπωσης των κατηγοριών, ή, προκαλείται σύγχυση ή καταπίεση από τη συνένωση κατηγοριών. Ένα κατηγορητήριο θα πρέπει να είναι σύμφωνο με τους κανόνες διατύπωσης κατηγορητηρίου όπως προνοείται από τον ίδιο το Νόμο. Η θέση της νομολογίας έχει αποτυπωθεί επίσης σε αριθμό υποθέσεων όπως, (μεταξύ άλλων), **Αίτηση για Έκδοση Διατάγματος, (Αίτηση από Γεώργιο Κακαράντζα)**, Ποινική Αίτηση αρ. 2/2105, ημερ. 29.1.2015 και Ποινική αίτηση (**Αίτηση από Γεώργιο Κακαράντζα**) αρ. 12/2018, ημερ. 19.9.2018, όπου αναφέρονται τα όσα έχουν ήδη αποτυπωθεί προηγουμένως.

Ένα κατηγορητήριο δεν πρέπει να είναι μόνο διατυπωμένο ορθά και νομότυπα ώστε να αποφεύγεται σύγχυση ή κατάχρηση ή πίεση σε ένα κατηγορούμενο πρόσωπο, αλλά πρέπει και να συνάδει με τους σκοπούς της ποινικής δίωξης ευρύτερα. **Μεταξύ των παραγόντων που το Δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη είναι και η πάροδος του χρόνου, η φύση των αδικημάτων, η δυνατότητα εναλλακτικής ή πρόσθετης θεραπείας και βεβαίως η ενόχληση που μπορεί να προκύψει στο όλο σύστημα απονομής της δικαιοσύνης λόγω μακράς καθυστέρησης ή κατάχρησης δικαστικής διαδικασίας.**

Δεν διαπιστώνεται οποιοδήποτε σφάλμα αρχής από το πρωτόδικο Δικαστήριο στην άρνηση καταχώρησης του κατηγορητηρίου για τους λόγους που έχει καταγράψει στη σχετική απόφαση του και τη βεβαίωση που δόθηκε, παρόλο που τα αδικήματα δεν έχουν παραγραφεί ούτε αστικώς, ούτε ποινικώς. Οι λόγοι που δόθηκαν στοιχειοθετούν ευλόγως την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας προς τη συγκεκριμένη κατεύθυνση. Η επίκριση που διατυπώνεται ως προς το λανθασμένο της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου με αναφορά στην ποινική ευθύνη κατηγορούμενου αυτής αρχομένης από τη σύλληψη ή καταγγελία του δεν είναι δόκιμη. **Στην περίπτωση της έκδοσης επιταγών αφετηρία της κατά το Νόμο ποινικής ευθύνης έχει η διαπίστωση ότι δεν υπήρχαν τα διαθέσιμα κεφάλαια ή ο λογαριασμός ήταν κλειστός και όχι τότε αποφασίζει ο παραπονούμενος να προχωρήσει σε ιδιωτική ποινική δίωξη. Η μη παραγραφή δεν εξισούται με ελευθερία άσκησης δίωξης οπότε το κρίνει πρόσφορο ο παραπονούμενος. Η ποινική φύση της δίωξης τη διαφοροποιεί από την αστική ευθύνη και δεν είναι ζήτημα που άπτεται μόνο της επιβολής ποινής εάν και εφόσον κριθούν οι κατηγορούμενοι ένοχοι.**

Η ουσία παραμένει ότι η καθυστερημένη δίωξη σε αυτά τα δεδομένα είναι τέτοια που σε συνδυασμό με τη συνοπτική φύση της ποινικής διαδικασίας δικαιολογεί ένα Δικαστήριο να αναχαιτίσει την περαιτέρω πορεία όσον αφορά τουλάχιστον την ποινική πτυχή της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων. Οι διαβουλεύσεις προς επίλυση της διαφοράς είναι ως ένα σημείο θεμιτές. Ο παράγων του χρόνου όμως έχει τη δική του αυτοτέλεια.

Για τους ίδιους λόγους και το παρόν Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν μπορεί να καταχωρηθεί το κατηγορητήριο το οποίο, όπως έχει προαναφερθεί, περιλαμβάνει 57 κατηγορίες με αδικήματα που έχουν διαπραχθεί προ πενταετίας και με γεγονότα τα οποία κάλλιστα μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο επίλυσης της αντιπαράθεσης των διαδίκων σε άλλες ευχερέστερες διαδικασίες.

Η αίτηση απορρίπτεται.»

Εξετάζοντας, σε συνάρτηση με τα όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω, την προδικαστική ένσταση του εγκαλουμένου, να σημειωθεί ότι καλείτε το 2023, 5 χρόνια μετά τα κατ' ισχυρισμό αποδιδόμενα σε αυτόν πειθαρχικά αδικήματα, να απαντήσει στις κατηγορίες που αντιμετωπίζει χωρίς να υπάρχει καμία δικαιολογία για την καθυστέρηση στην προώθηση της διαδικασίας. Η όλη καθυστέρηση η οποία έχει παρατηρηθεί έχει επηρεάσει δυσμενώς τα δικαιώματα του εγκαλουμένου κάτι το οποίο έχει σημειωθεί εκ νέου στην πολύ πρόσφατη απόφαση του ΕΔΑΔ με αριθμό 16783/2020 ημερομηνίας 23/05/2023 Ηροδότου κατά Κύπρου όπου το Δικαστήριο αποφάσισε ότι καθυστέρηση 4,5 ετών σε διαδικασία ιδιωτικής ποινικής δίωξης αποτελεί παράβαση του άρθρου 13 (δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης

προστασίας) σε συνδυασμό με το άρθρο 6 (1) και παράβαση του άρθρου 6(1) (δικαίωμα σε δίκη εντός ευλόγου χρόνου) της ΕΣΔΑ επιδικάζοντας αποζημίωση για ηθική βλάβη ύψους €4.200,00.- στον προσφεύγοντα.

Όλο αυτό το χρονικό διάστημα ο Εγκαλούμενος ζούσε με την αγωνία της έκβασης της παρούσας υπόθεσης. Στο μεσοδιάστημα, έχουν αλλάξει οι προσωπικές και επαγγελματικές του συνθήκες και ο ίδιος θεωρούσε ότι η παρούσα υπόθεση είχε αποσυρθεί και δεν δόθηκε άδεια για προώθηση της. Αποτελεί γεγονός ότι η καθυστέρηση στην προώθηση της υπόθεσης είναι καταφανής. Το γεγονός ότι για μία υπόθεση με μαρτυρικό υλικό το οποίο ήταν στην κατοχή του Πειθαρχικού Συμβουλίου εδώ και 5 έτη, ετοιμάστηκε κατηγορητήριο τον Ιανουάριο του 2023 και ορίστηκε για απάντηση τον Ιούλιο του ίδιου έτους δεν μπορεί να οδηγήσει σε οποιοδήποτε άλλο αποτέλεσμα από την επιτυχία της προδικαστικής ένστασης. Ο χρόνος ο οποίος έχει διαρρέψει δεν δικαιολογείται και η αδράνεια της αρμόδιας αρχής δεν μπορεί να θεραπευθεί.

Δ) ΚΑΤΑΛΗΞΗ

Κάτω από το σύνολο των πιο πάνω περιστάσεων, τα οποία προκύπτουν μέσα από τα γεγονότα, καταλήγουμε ότι η προδικαστική ένσταση του εγκαλουμένου επιτυγχάνει και ως εκ τούτου απαλλάσσεται από τις κατηγορίες τις οποίες αντιμετωπίζει.

Το παράβολο καταπίπτει προς όφελος του Πειθαρχικού Συμβουλίου.

Η απόφαση είναι ομόφωνη.

ΞΕΝΙΟΣ Λ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

.....

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΖΟΠΠΟΣ

.....

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

.....